

Vicent Ventura

Parlem de truites

El cap de la lleial oposició, senyor Fraga, va anar l'altre dia a pescar truites en un indret de la Serra de Cazorla, on només s'autoritza de traure'n cinc per persona, i ell en va traure vint. ¿Com? Senzillament, fent trampa. Li varen facilitar quatre autoritzacions en lloc de donar-li'n una, i els altres tres autoritzats es van sacrificar a favor del «jefe». És com, segons que diu la llegenda, ho arreglaren a Ferran VII els cortesans que jugaven amb ell al billar.

Així, doncs, resulta que Fraga no ha fet trampa, legalment parlant, ja que hi havia tantes autoritzacions diferents com eren necessàries per cada cinc truites. Però hi havia, també, un sol pescador. La fórmula s'assembla a aquella que s'emprava ja fa molts anys per a descriure el misteri de la Santíssima Trinitat. Tres persones diferents i només un Déu vertader. En el cas de Fraga, però, les persones diferents són quatre i, les truites, vint. Però hi ha també un sol «pescador» vertader. És clar que la «prova» no s'aguanta, perquè allò del misteri de la Santíssima Trinitat va ser construït sobre la «lògica» d'un interrogatori a la definició que es plantejava així: «¿El Pare és Déu?», i calia dir: «Sí, pare». Després venia la mateixa pregunta i la mateixa resposta per al Fill i per a l'Esperit Sant, fins que, davant el dubte que tots tres fossen Déu, n'aclarien l'«explicació». Hi ha «tres persones diferents i una sola naturalesa divina».

En la llacuna de Valdeazores, l'altre diumenge, de bon matí, pescant truites, hi havia quatre persones diferents, a cinc truites per canya, i una sola naturalesa

política, el senyor Fraga, que es va fer amb les vint truites del conjunt. Tenim, doncs, les truites, que són com la matèria sacramental del misteri del Grup Popular, integrat per diferents famílies polítiques, i només una organització vertadera: Alianza Popular.

No em detindrè massa en les comparacions que poden fer-se entre les expedicions de pesca del senyor Fraga i les que feia el *fulano* aquell del Ferrol que va morir l'any 75, després d'haver-nos fotut a tots tant com va poder i saber —que era molt—, al llarg de quaranta anys. Era un subjecte menyspreable que no es preocupava per les formes. Prescindia de les autoritzacions i llançava la canya per pescar a truites o salmons amb l'estranya sort que sempre li picaven.

Aleshores, el seu ministre, Fraga, sí, sí, el mateix que ara és més demòcrata que ningú, no era tan destre. Un dia que anava de cacera amb el seu «senyoret» d'aleshores, se li va disparar l'escopeta, i el tret va anar a parar a l'il·lustre cul de la filla. Però la seua lleialtat, que no li ve d'ara, com a cap de l'oposició, sinó que ve de lluny, com a ministre de Franco, li va permetre superar l'incident sense con-

seqüències. I ara és ell qui aconsegueix inusitats èxits de pesca, com els té, igualment, amb l'escopeta, matant galls salvatges a tirs, cosa més difícil que sembrar de perdigons el cul de la senyora del doctor Martínez Bordiu.

I bé, crec que val la pena considerar l'actitud de Fraga davant les truites de la llacuna de Valdeazores des del punt de vista de les conseqüències polítiques que poden deduir-se'n. Perquè no hi ha hagut res il·legal, certament, en el fet de traure quatre llicències, per a un sol pescador, però, com deia la mateixa notícia, el que sí que hi ha hagut es una «trampa», evidentment. Com tampoc no hi ha res il·legal en el fet de ser diputat al parlament d'una democràcia liberal i inorgànica, i més encara, per haver arribat a ser-hi «cap de la lleial oposició», per obra i gràcia d'un primer ministre socialista. Ara bé, ¿continua Fraga creient avui, de la democràcia liberal i inorgànica, allò que creia i jurava quan era lleial ministre de Franco i no admetia més democràcia que la vertical i orgànica, o és una qüestió que es mira com la de les truites? És a dir, que es pot arribar a un «sistema» democràtic, inorgànic i pluralista sempre que hi haja gent que, tenint dret a cinc truites, sàpia renunciar-hi per tal que les traga el «senyoret», i faça amb el producte final allò que més convinga a «la causa». Perquè un home inorgànic és un vot inorgànic, però si el cedeix —com els pescadors— perquè el «jefe» n'obtinga vint en lloc dels que li corresponen, el vot liberal pot redimir-se i convertir-se en orgànic. Hi ha trampa, no hi cap dubte, però tot és legal.

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

1r. cognom ..... 2n. ....

Nom ..... Domicili .....

Població ..... D. P. .... Tel. part. ....

Lloc de naixement ..... Any de naixement .....

Professió ..... Lloc de treball .....

Se subscriu el setmanari EL TEMPS per un any per la quantitat de:

5.850 pessetes 10.500 pessetes (Europa) ..... Firma

Pagarà: semestralment anualment

Forma de pagament: Dom. bancària Tald bancari Gir postal

En el cas corresponent ompliu, al darr, la domiciliació bancària.

EDICIONS DEL PAÍS VALÈNCIA, S. A. Avinguda del Baró de Càrcer, 40, 1a, València 1

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Distingits senyors:

Caixa o banc ..... Agència .....

Carrer ..... Ciutat .....

Els pregeu que els rebuts que a nom de .....

Domicili ..... Població .....

presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALÈNCIA, S. A., per un total de ..... ptes.

a pagar en ..... terminis ^{semestralment} _{anualment} per la quantitat de ptes. .... siguem

pagats amb càrrec: al compte corrent nòm. ....

a la llibreta d'estalvis ..... de ..... de 198 .....

Firma